

DR. FR. KOS:

ROKOPIS SIMONA JENKA.

(KONEC.)

Anabaptist.

(Str. 164–166.)

Kislega še vedno lica
Vozi Karon stergan čoln,
V čolnu duše, kih pravica
Kliče pred Minosov tron.

Dve ste duši v čoln stopili
Brez trebuho, brez peta,
Ravno kar ste se ločili
Od prijaznega mesa.

„Dva junaka iz Ljubljane!“
Čmerni Karon zanosla,
Ko ob bregu čoln obstane;
'Z čolna stopita duha.

Veličastno, kot en paša,
Na prestolu kralj sedi,
K prvemu obrnjen vpraša:
Kak si se poslužil dni?

„Nič po krajnski, nichts, ich bitte,
Damit geht's mir nimmer recht;
's ding ist bei uns nicht mehr sitte.
Ist für noble leut' zu schlecht.“

Minos gleda gor debelo;
Sam ne ve, če bi verjel,
Da pod se Ljubljano belo
Silni Nemeč bi bil vzel.

K družemu se zdaj oberne,
Nemškovači začne z njim;
„Niks tajč, hitro ta zaverne,
Jest le krajnsko govorim.“

Nemca v nemški raj postavi,
Kjer je zelje, pije pir;
Krajnca v raj slovenski spravi,
Kjer je žgance in krompir.

Stari urbar še poiše,
Jezen zgrabi za pero,
Pa ime Ljubljane zbríše,
Ričet da j' ime novo.

21. decembra 1856.

Zakaj pa jaz ne morem spati?

(Str. 115, 116.)

Zakaj pa jaz ne morem spati?
Saj solnce spanja mi ne krati,
Že davnej je za goro šlo;
Tud' tica pevka me ne moti,
Zakaj sedaj molči v tamnoti:
Vender še čuje mi oko.

Zakaj pa jaz ne morem spati?
Saj roža spanja mi ne krati,
Zaperla pisani je cvet
Ne moti me rib bistrich čeda,
Že davnej tma vodo obseda,
Potihnil v nji življenja sled.

Kaj družega ne da mi spati:
Tam zvezda na nebeški trati
Mi mirno spati ne pusti,
To ti si, ko sva se ločila,
Za pričo tiho odločila
I ž njo moj duh zdaj govori.

Nji izročujem želje svoje,
V nji berem zopet želje tvoje,
I serce svoje ž njim pojim,
To nado sladko vanj mi lije,
To lepši mi kot solnce sije,
I torej pride, da ne spim.

6. oktobra 1853.

Časi i človek.

(Str. 70, 72.)

Ko solnce še čez raj vshajalo,
Človeku srečnimu sijalo,
Nadlog nobenih vid'lo ni;
Kako lepo tačas na sveti
Pač moglo biti je živeti
Brez kake tuge mirne dni!
Zakaj ti časi pretečeni
Vsi meni so zaperti?
Zakaj je od zibeli k smerti
Tak kratek tek odločen meni?

I ko potem dni sreče plodnih
Doživel v časih bolj prihodnih
Je dokaj sveta gospodar,

I v društvu je z naravo živel
I z duhom vsako stvar oživil,
C'lo kamen storil v umno stvar:
Zakaj ti časi pretečeni itd.

I ko pozneji čas nastopil,
Z njim duh človeški više stopil,
Spet k viru svomu hrepenel
I misli mislil je globoke,
I meril čudeža visoke;
Do vrat nebeških je došel:
Zakaj ti časi pretečeni itd.

Ko solnce časov tih zaide,
I nova doba v bitnost pride,
I pride z njo nov uma plod;
Po novih potih zopet hodil,
Je nove kraje um prebrodil,
I v novim sveti bil povsod:
Zakaj ti časi pretečeni itd.

Kar je prehodil zdaj i vedno,
Kar je prehodil uro sledno,
Odpertega mi malo je;
Zasé je drevje le cvetelo,
Na njim je sadje dozorelo,
Naprej oddalo seme le:
Tako ste časi pretečeni
Vsi meni skor zaperti;
Ker od zibeli je do smerti
Kaj kratek tek odločen meni!

17. novembra 1853.

Dan slovanski.

(Str. 35, 36.)

Prišel bo odmenjeni čas,
Ko bode razlegal se glas
Od krajev, kjer solnce izhaja,
Do krajev, kjer solnce zahaja,
Ko klical Slovane bo vkup
Od krajev vsih vojskini hrup:

Na vojsko, junaci, na bor!
Na černe osvete pomor!
Kar Laba vas je porodila,
Kar Donava močna gojila,
Vi vsi, kar napaja vas Don,
I kar vas preživlja sedlon;

Vsi čujte grometi na glas:
Prišel je odmenjeni čas!
Od krajev, kjer solnce izhaja,
Do krajev, kjer solnce zahaja,
Kar nosi Slovana ime,
Naj složno poda si roke!

V potocih preлива se kri!
Le zemlja, ki prešnje si dni
Kri hrabrih očetov popila,
Se s trupli njihovi gnojila,
Sovražnikov kervco popij,
Sovražnikov trupla pokrij!

Nad črnimi grobi vesel
Slovan bo zastave razpel
God slobode nove praznoval,
Sveta bo stranem oznanoval
Veselega petja odglas,
Da tu je odmenjeni čas!

22. avgusta 1853.

Človek.

(Str. 48-50.)

Ko si doveršil, duh, stvarjenje,
I zadnjič vse lepote cvet,
Človeka zbudil si v življenje
I v last mu dal vesoljni svet,
I uma luč mu vtisnil v glavo,
Krepost i moč mu v roko dal:
Kaj mislil je, ko je naravo,
Je prvič tvoje dela bral?

Neznani občut ga više dviga,
Vir svoje bitnosti spozna,
I ve, da kar mu v žilah šviga,
V višavi svoj iztok ima,
Spozna namembe glas visoke,
Spozna, kdo oče mu je bil,
I zmišlja misli si globoke,
Ki jih je v viru večnem pil.

I kot studenc, ki iz oblaka
Se je napil dežja moči,
Veselo čez skalovje skaka
I v morje svojo moč vali,
Da spet dobi, kar je oddalo,
I kar dobi, da spet odda,
I spleta tak verigo zalo
Narave vedno znovega:

Tako se človek spenja više,
I kar pod solncem ne dobi,
S hrepenjem na višavi iše
I v viru večnim zadobi.
I sreče skorej nezaveden
Jo vender dan na dan pijé
I blagodarov miglej sleden
Število nanj nebrojno spe.

Da srečnimu tako sijalo
Bilo bi solnce vekomej!
Pa dni je tacihi danih malo,
Nestalno ruši čas naprej;